

Ο πιο σκληρός άνθρωπος πήγαινε στην «εκκλησία»....

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

Βρεθήκαμε στην παρουσίαση ενός βιβλίου. Φίλοι όλοι παλιοί. Από το σχολείο και το πανεπιστήμιο. Τρεις άντρες και δυο γυναίκες. Μονάχα μια μεσήλικη κυρία δεν γνώριζα. Αλλά έμαθα ότι ήταν φίλοι των φίλων μου.

Η συζήτηση ήρθε γρήγορα γύρω από το θέμα των προσφύγων. Όντως δύσκολο ζήτημα. Πρώτα για τους ανθρώπους που εκπατρίζονται και περιφέρονται στα αζήτητα της ιστορίας δίχως όνομα. Έπειτα για εκείνους που τους υποδέχονται. Ανασφάλεια, φόβος και ταλαιπωρία.

Όλοι πήραμε θέση. Είπαμε την γνώμη μας. Κάποια στιγμή πήρε τον λόγο κι εκείνη η κυρία που δεν γνώριζα. Η φίλη των φίλων μου.

Σφιγμένο πρόσωπο. Αγχωμένα στήθη δίχως παλμό. Χέρια τρεμάμενα τρομοκρατημένα. Κυρίως όμως το βλέμμα της. Σκοτεινό και παγερό, γεμάτο κακία και επιθετικότητα. «Γιατί δεν τους αφήνουν να πνιγούν στην θάλασσα», είπε με μια αδιαφορία να κυματίζει στο ειρωνικό της γέλιο. «Ποιος τους είπε να φύγουν από εκεί που ήταν; Εμείς τι να τους κάνουμε εδώ;».

Σαστίσαμε όλοι στην παρέα. Όχι τόσο από μια διαφορετική έστω και ακραία άποψη που εκφράστηκε, όσο από την παγωμένη απάνθρωπη συνείδηση της. Για το γεγονός ότι υπάρχουν καρδιές για τις οποίες ο θάνατος μοσχοβολά αδιάφορα.

Όταν σηκώθηκε να φύγει μας χαιρέτισε όλους, ευγενικά και τυπικά τόσο... που πάγωσα. Τότε ήταν που έγινε η πλήρη κατάρρευση μέσα μου.

«Ποια είναι η κυρία αυτή;», ρώτησα την παρέα.

«Την λένε Ελένη και είναι άνθρωπος της εκκλησίας. Πολύ πιστή», μου απάντησαν. **Έσκυψα το κεφάλι γεμάτος ντροπή. Ο πιο σκληρός άνθρωπος σε όλη την παρέα ήταν εκείνος που πήγαινε στην εκκλησία. Ήταν προφανές ότι δεν είχε γνωρίσει τον Χριστό αλλά τους νόμους και τύπους μιας θρησκείας.**

π.λίβυος

Πηγή: plibyos.blogspot.gr